

Героїзм і талант Володимира Шаркова

Життя та доля Володимира Шаркова підтверджують істину, що духовне багатство особистості не дається легко, а добувається трудом. У півтора року, після смерті батька, мати віддала (уже потім на суді скажуть, продала) його чужим людям, а вони відправили в дитячий будинок. У ньому й пізнавав хлопець добро та зло. Першого ще в маленькому серці поселилося набагато більше й проростало хорошими вчинками, людяністю, а згодом - героїзмом.

У 1941 році вихованець дитячого будинку Володимир Шарков працював на фанерному заводі в Білорусі. Тут його й застала Велика Вітчизняна війна. Фашисти взяли Брест і швидко просувалися вглиб республіки. У Пінську, де жив і трудився 17-річний юнак, окупанти скрізь наводили свої порядки. Ще сьогодні пам'ятає він напис на прохідній заводу: "Вхід заборонено - розстріл". Тих, хто працював на виробництві, зрозуміло, впускали. Якось ровесники Володимира добралися на підприємстві до радіоприймача, почули інформацію про дійсні події на фронті. Ці відомості написали на листки паперу та розклеїли в місті. Зрозуміло, що після цього Володя та його друзі на завод не повернулися. Так Шарков потрапив у Білорусі в партизанський загін Диковицького. На боротьбу з народними месниками фашисти кидали значні сили. Загін, де перебував Володя, теж зазнав значних втрат. Довелося йти в українські ліси. 20 партизанів влилися в з'єднання Бегми, у загін імені Ворошилова. Володя Шарков був підривником. А це чи не головна фігура в рейковій партизанській війні.

У 1944 році за розпорядженням керівництва підривника Шаркова направили в спеціальний загін. Кілька місяців він проходив навчання, і партизан відправили в тил ворога під Краків. Призначили Володю командиром розвідувально-підривної групи загону "Вибух" майора Довгальова. Дуже важко дався партизанам перехід через перевал у Карпатах, щоб добратися в Словаччину. Уже зараз з посмішкою на вустах згадує Володимир Федорович, як перед походом обміняв надійні солдатські черевики на модні чобітки. Йти в горах довелося по снігу, який вдень на сонці зверху танув, а вночі брався льодом. По такій дорозі його взуття перетворилося на мотлох. З перевалу він спустився з босими червоними, як у бузька, ногами. Вони були не холодними, а пекли жаром.

Уже майже перед закінченням війни загін потрапив у кільце фашистів. Було це неподалік населеного пункту Груштіл в урочищі "Забава". Довелося прориватися. Тут загинула майже вся група Шаркова. На цьому місці стоїть тепер пам'ятник героям-партизанам.

На рахунку загону "Вибух" чимало сміливих операцій. Його бійці підірвали десятки фашистських ешелонів. Відважно діяв Володимир Шарков. Його участь у Великій Вітчизняній війні відзначена 15 медалями, у тому числі "За відвагу", "За бойові заслуги". Нагороджений він польським партизанським фестом, радянським орденом Вітчизняної війни. У бойових операціях Володимир Шарков був тяжко поранений. Уже в мирний час довелося оперуватися, бо осколок, що зупинився між стравоходом і серцем, спричинив наростень. А взагалі вже 7 разів довелося цій мужній людині побувати на операційному столі.

Розповідь про Володимира Федоровича буде неповною, якщо не сказати про його роботу в Сарненському держлісгоспі. 12 років обіймав тут посаду мисливствознавця. Усю свою діяльність спрямовував, щоб примножити фауну поліського краю. За його сприяння на Рівненщину завезли зубрів, у сарненські ліси - благородних і п'ятнистих оленів, ланей. Довелося йому у свій час побувати в Киргизії. Гостинні господарі запросили на полювання. Удача тут усміхнулася за великим рахунком. Трофеями Володимира Федоровича стали два архари. До речі, вага одного сягає 200 кг.

З 1972 року очолив Шарков у держлісгоспі сувенірний цех. Під його керівництвом про цей підрозділ дізналася не тільки в Радянському Союзі, а й багатьох країнах світу. Він так

організував виробництво, що 30 грудня 1977 року одержав диплом оргкомітету “Олімпіада-80” на право виготовлення виробів з олімпійською символікою. У Москву відправили сотні поліських сувенірів 10 найменувань. Оволодів Володимир Федорович не тільки об’ємною обробкою дерева, а й кісток, рогів, їх гравіруванням, тонуванням. Фото його робіт: люлька, сільничка, набір для спецій представлені в альбомі “Державний музей українського народного декоративного мистецтва” за 1983 рік. Про різьбу Володимира Федоровича по кістці розповідав у 1979 році в першому номері й орган Міністерства культури УРСР журнал “Образотворче мистецтво”.

29 листопада ц.р. Володимир Федорович зустріне своє 80-річчя. Але ще й сьогодні продовжує працювати, творити красу: виготовляє найрізноманітніші сувеніри. Скільки подарував їх друзям, онукам! У його кімнаті цих виробів безліч, вони по праву можуть прикрасити не один виставковий зал декоративного мистецтва. Розповідав Володимир Федорович, що за чучело голови архара іноземні туристи платили 500 доларів. Не продав.

Ось такий слід залишає після-себе ця мужня, обдарована Людина.

Катерина ІВАНЧУК.